

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön october 10^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A s a t y a.

(Angol novella.)

Egy középkorú földművelőnek abbeli kérelmére, látogatnám-meg egyetlen fiját, lóra ültem, vele 4—5 órányi távulságra fekvő hegyes honába lovaglandó. Mindenek előtt uti társomat, mint a' walesi őslakosok egyik igen nagy és pedig legbecsesebb osztályának — a' zajtól félre lakó juh- és marhatenyésztőknek — mintáját kell röviden leírnom. Tartózkodó magaviselete a' sötét zárkózottsággal volt határos, míg szivjegét a' beszélgetés fel nem olvasztá. Öltözetét maga készítette-gyapjú-öltöny és idomtalan kalap tevé; külsején valamely pongyolaság tünt-fel, a' magános élet szokásaira mutató; öltözetén több helyen látszottak a' mohnak zöld foltjai; minthogy azonban szép, jól termett férjfiú volt, és magaviseletéből a' közönséges pórnevelésnél több műveltség tünt-ki, lényén valamely mesterkéltnél, sajátságos 's még is némileg csudálatos méltóság ömlött-el. A' walesi földművelő hangjában és tekintetében valami érzékenyítő 's jelentő komolyság van, melly hihetőleg a' magánynak és honuk sajátságos alkotásának következménye. A' herczegség távulabbi őslakain, mellyek százados fák sötétlő árnyában, völgy tekenőiben, égbe meredő 's majdnem a' keményen zsupozott házfödelekre hajló szirtek alatt fekszenek, valami hajdanilag templomi ünnepély bélyege látszik. A' vad sziklák közt tanyázó bagoly huhogása éjente, a' csudálatos alakú 's borzasztó szirt-nyílások közt rohanó bérczpaták harsogása; a' libucznak — a' Walesiak szerencsétlenséget jósló madarának — éles visitása fenyéren, 's az ölyűk vijjongása a' szikla-éleken; a' kietlen tekintetű lép iszapjaival és szeleivel, a' zajos világtól távulesés, — olly körülmények, mellyeknek a' honukat oda nem hagyó Walesiak szeleme és kedélyére multhatlanul hatniok kell.

Birkásom — nevezük így — hosszas haladás után egy kiszáradt bérczpaták medrében, mellyet itt udvariságból utnak neveznek, illy hajlékba vezetett. Rövid párbeszédünk, melly megérkezésünk előtt szövődék köztünk, némileg meg fogja az olvasóval ismertetni B e y n o n D á v i d o t, Llandefelach örökösét.

„Kegyelmed özvegy, David, ha jól tudom?“ — Walesban az „úr“ czímet elhagyják a' megszólításnál és nevek mellől.

„Éj, no, nem éppen; azonban egyre megy. Feleségem él; hanem bátyjával nem legjobb egyességben éltem már házasságom előtt; azóta pedig még roszaiban élek: ez czivódásokra, a' rosztat még inkább nevelőkre, adott alkalmat, 's így — házi békesség kedvéért külön váltunk. Ekkor sokáig czivódtunk, mellyikünkhöz jusson Péterkém. Mindkettőnkénél nem lehet, 's én nem tudtam, nem akartam nélkülözni. Nekem egy vérrokonom sem él már: övéi közül még többen élnek; így — gondolám — ő inkább nélkülözheti, mint én. Azóta a' gyermeknek apja 's anyja voltam egyszersmind; ölemben hordám, ágyamban aludt; a' hegyekre velem jött a' juhok után; a' hóban utánam mászott.“

„'S a' gyermeket még folyvást kéri kegyelmed neje?“

„Egészen bele van bőszülve; nehányszor izentem már neki, hogy sajnálom; — azonban, mint hallom, egy ficzkóban, ki már összekelésünk előtt nyalakodott körülte, vigasztalót talált. Többször gondoltam ugyan, hogy a' kis Péter kedvéért jó lenne ismét összehuzódniunk, hogy azon esetre, ha meghalok, tulajdon anyjánál ne jusson idegenek közé; de mióta ezt meghallám, felhagytam szándékkal.“

Szobába léptemkor egy halvány, szelid, 's okos tekintetű kedves gyermeket láttam eynyulva az ágyon, melly betegsége, az idegláz veszélyes állapotjáról ítélve, könnyen halálos ágyává leendhete.

Szörnyű és lesújtó csapásoknál igen hajlandó a' lélek a' valószínűséget lehetőleg távoztatni; de ha egyszer a' bizonyosság e' boldog hitetlenséget megsemmisíté, a' föltétlenes kétségbeesésre olly villámgyors, olly esztelen az átmenetel, mint az azt megelőzőtt makacs reménylés volt. Innen következett, hogy midőn David előtt fija betegségét veszélyesnek nyilvánítám, szemei kihólyagosodtak, 's vonásain vad fájdalom jelei tüntek-fel. Pillanatig meredten állott, mint kőszobor; másodszer kérdé, hogy csakugyan meg kell-e fíjának halni, 's feleletemet be nem várva: „o Isten! Isten! mit tegyek?“ szivrendítő kiáltással gyermekéhez rohant, mintha a' még élőnek tekintetében csak már néhány pillanattig kéjelghetne; néma halálos gyötrelemmel fölé hajolt, 's emésztő fájdalmait végre egy könytengerben lehelé-ki.

Nem akarván hiú reménnyel kecsgetetni, azt mondtam neki, hogy bizonynyal fogja tudni, miképp' más emberekhez hasonló fíja is halandó?

„Halandó! — kiáltá — ej, igen is jól tudom; és hála Istennek, én is az vagyok! Különbén elviselhetném-e most az életet ennek tudása nélkül? Szelid, okos, türelmes, jó gyermek volt, mindenkit tisztelt, 's engem', durva embert, anyjaként szeretett! Ó, uram! mi hasznom most mind ebből. Adná ég! ne volt volna olly jó, ne szeretett volna annyira. Bár egy bibájára tudnék emlékezni; de most minden módos tekintete szemem előtt lebeg; most, midőn azon ponton állok, hogy mind ezt soha többé ne lássam, minden tette 's mozdulata éles késként dul szívemben. Ó orvos! legyen ellenemben türelmes; én elhagyatott ember vagyok; 's e' szobában nincs a pa kivülem! Nincs, ki velem, vagy érttem érzene!“

Midőn másodszer mentem kis betegemhez, hagymázban találtam. A' tébolynak valamely kedves tárgyon mutatkozó jelei még legnyugodtabb kedélyre is iszonynyal hatnak; a' szegény felingerült érzelmű birkásra nézve pedig Meduza fejjé vált fija hagymáza, melly majdnem az atyánál is bálványozott fiáéhoz hasonló agy-szédelgést szült.

A' gyermek hagymázában azt képzelé, hogy hegytetőn van a' juhok mellett; a' megrémült apa szinte boszúsán igyekezett az ellenkezőről meggyőzni, mintha erővel akarta volna a' távozni készülő elmét feltartóztatni, 's állandósítani amaz — idő előtt kifejlett szellemet, mellyre olly büszke volt, 's melly most egy — ah! talán örök éj homályában tébolygott. A' természet ellen küzdő atyának minden lélek-aggodalom és szivreható buzgósággal ejtett szavára csak egy módos, de üres mosoly volt a' válasz: egyszer azonban a' kietlen mellből kiszorult lélekrázó hangok eszméltre hozni látszának a' szenvedőt; mert karait fölemelni erőködött, mintegy letörteni akaró a' reá hullott könyveket, mellyeket e' kedves és érzékenyítő mozdulat által még inkább megindított.

Éjet napot töltött a' szenvedélyesen gyöngéd atya álomtalanul, éhen, halványan, elsoványodva a' kis beteg ágya mellett, lángoló kezeckéit kezében tartva, az irtózatosan lázadt ütér verését kinosan számálva, 's örködve minden pillanata felett a' félig hunyt szemeknek, mellyek sugára tulajdon élet-sugára is volt.

Ha Davidot kevésbé szeretik eselédei, mint szerették, minden munkát heverni hagytak volna, valamint ő maga is, a' legfáradhatlanabb 's megelőzőbb betegápolást kivéve, minden kötelességről 's munkáról megfeledkezett; mert miután ő semmire, mi a' kis ágy körén kívül történt, gondolni nem akart, a' napi foglalatosságok legszükségesebbjére emlékeztetés is boszontotta. Ő azt látszék képzelni, hogy az iszonyú fordulatpontnál (crisis), mellytől jövőendő

boldog vagy boldogtalansága függ, minden kéz és fejnek segítség nélkülözhetlen; dühösségbe hozta másoknak gondossága, kik itt még a' tehen-fejés 's etetésre gondoltak, kik az ajtó előtt fejni szokott tehenek bögését hallották, kik a' juhoknak cserénybe hajtásáról meg nem feledkeztek; a' jövő vagy jelenre ügyelés, más tárgyra gondolás vagy bár mi egyéb, mint nyögő, kinosan forgólódó bálványa iránti figyelem, a' kedves tárgy megvetése, képtelenségnek tetszett neki; valamely szem, szív 's kéznek övénel kevésbbé rettegő aggálya, örködése, ápolása a' drága beteg iránti figyelmetlenségnek tekintetett volna.

A' llandefelachi inséges napok után örömmel szemlélém a' lábadozó fiúcskát apja oldalánál heverészni egy napsütötte hegylejtőn, melly a' kankalin 's harangvirágokkal koszorúzott ér partjáig nyultle; a' fiúcska játékszerekkel volt körülhalmozva, mellyeket a' szomszéd városból hoztak neki, csakhogy a' gyógyszereket rendesen vegye-be.

Egy idő mulva ismét a' völgybe mentem. Egybevetett karokkal, elmélyedve, sőt mondhatni sötét eszmékkal tépelődve 's elzuzva láttam az atyát magára tébolyogni, mig a' kis Péter rimánkodva kiabált utána, hogy állna-meg; mert még nincs elég ereje vele versenyezni. Az atya végre megállt; de mint kivehetém, inkább abbéli szegyenből, hogy a' kised iránti figyelmetlenségét meg találnám látni, mint fija esengése 's majdnem szemrehányó kéréme által megindítva. Soha sem fogom feledni azon nekem a k k o r magyarázhatlan, szomorú 's változó kifejezést, melly a' tekintetemmel találkozott David arczán volt olvasható; soha sem feledem, mint habozott, mint késlekedett az ö l é b e kéredző fiúnak a' szokott u g o r j - f e l - t mondani; mint szegyenlé fija iránti megváltozott — 's miként megváltozott! magaviseletének észrevétetését: holott fija most is szép, sőt szebb volt, mint valaha: mert a' betegségből fennmaradt halványság összeolvadván egy bizonyos barátságosság és szende módossággal, talán a' kis lábadozóban olly bőven találkozott szellem és kedély gyümölcseivel, egészen sajátos kifejezést adtak az arcznak.

„Mit vétett az én kis barátom, David? — kérdém vizsga szemekkel — csak nem valami nagyot? — és Péternek nagy, kék, beszélő szemei, mellyekben két könnyű rezgett, könnyörgőleg az atyának komor, kemény, kinteljes arczára fordulván, szintén azt látásának kérdezni.

„Vétett? Isten mentsen-meg attól, fiú; semmit — éppen semmit. Ő nem vétett uram, — ő most is olly jó, szelid, mint volt.“ — — A' megörvendett Péter egy kis, vad kakuk fűvel be-

nőtt emelkedésre lépett, atyja karjaiba repülendő; de mindhiában; mert a' megfoghatlan férjfiú karait, mellyeket a' kis könyörgő felé már félig kiterjesztett, ismét lesülyesztvén, vontatva mormogá: „szegény gyermek! szegény, kis boldogtalan!“ — 's ezután különös lélektávozással földre ült, mintha rólam, gyermekéről 's a' világon mindenről megfeledkezett volna!

„Azt hittem, David, hogy kelmed szive vérzeni fogott volna e' szép szemeknek könybe lábasztásával? — és a' kisdedet ajándék 's csókkal iparkodtam vigasztalni, az atyai elmulasztott nyájasság némi pótlásaul.

Hirtelen szökött ez fel vigasztalhatlan merengéséből, és tompán, de rendítő hangnyomattal ezeket szaporázá: „Hát nem érzik az én szívem? nem elég könyet hullattam én? Uram, minden csep könyért, mellyet kegyetlenségem szemeiből kisajtol, ezerek folynak az enyimekből éjente — sötét — magános — hosszú, álmatlan éjszakákon át. Ő nem hálótársam többé; o, már nem többé — és soha többé! Uram, ha valaha valaki szemeiből a' lélekin vékonyüket sajtol, úgy én vért sirtam!“

A' tépett kebel fájdalmanak e' vad kitörése közben a' patakra függeszté nagy könyes szemeit; beszéde inkább egy szenvedélyes magány- mint hozzám intézett párbeszédnek tetszék, noha nekem felelt; kis szünet mulva sirt, reszketett mint a' gyermek, 's nyugodt hangon így beszélt: „Adta volna ég, hogy ismét egy ágyunk volna, 's az a' föld lenne! hogy a' sirban, halottas üngben, egymás mellett pihennék, mint hajdan! O, fiam! — fiam! Milly boldog voltam volna még csak rövid két hét előtt téged halni látni, elkékült ajkaidról halált szívni, 's oldalad mellett örök álmat alunni — o igen! akkor még mondhattam volna: aludj édesen gyermekem! De most, o most!“ — — itt megszűnt szólni, és sötétben, de még is, mint kivehetém, fél pirulással tekintvén reám, jelenlétem által mintegy eszméletre hozatva megrázkodék, 's felkiálta: „Miket beszélék ön, egy idegen előtt!“ (Folyt. köv.)

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

Millyennek kellene lenni a' divatnak lányaink között?

A' társaságban, mit a' nők kedvelnek 's akarnak, csak az van divatban; de hogy mit akarjanak 's mit kedveljenek, az a' férfiaktól függ.

WESSELÉNYI.

* * *

Rég óta kísérem figyelemmel e' lap divatczikkeit, 's még nem leheték szerencsés bár egy inyem szerinti közleményt találni a' számtalan, napnegyedeként változó, parisi, bécsi, 's tudj' Isten még hova való divatviseleti

lepke-hírek tengerében. Azt kell hinnem, szerkező urat egészen megbűvölék pesti tetszetős szépeink; vagy tán megvesztegeté a' nemes szabócéh, hogy ennyire el tuda merülni a' szegény nemzetet ma holnap tönkre siettető divatviseletek közlésében... De ugyan nem gondolta-e meg, hogy ha valamelyik szépünk kegyed minden divatképe- 's híreihez ohajtaná ('s van-e, ki ne?) szabni viseletét, bizonyosan a' Rothschild-család kincse is alig lenne arra elég? Nem gondolta-e meg, hogy mindezzel a' boldog házi élet sirját készíti? Ám én független minden női befolyástól fordítani szeretnék e' veszélyes dolgon, 's ez okból hevenyészem e' cikkceksét a' ,diva t'-ról. Rövid leszek, mert gondolatim eltérnek az eddigi udvarias utról, 's félo, érintetlen marad czukortalan szellemi csemegécském Szólljunk tehát ez alkalommal csak általánosan, csak eszmeadólag valamit:

Jaj hazám szépei, én szeriatetek nagyon elfogultan, gyepes agygyal vélekedem a' mai magyar egyetemes divatról! Csak néhány szó, 's fogalmatok leend ostobaságoiról:

Először is, mi a' nevelési divatot, vagy divatnevelést illeti. No de erről igen kevés mondanivalóm van; mert ez nemzetünk három osztályában az alsónak teljesen nincs! tehát nincs alap, 's így ne busuljunk, az egész épület könnyen dül; a' középnek bár ne volna! mert a' félművelt, féltudós, félművész, szóval a' félembernél veszélyesebb nem lehet; ám az ilyen mindent jobban tud mint más, 's így a' tenni akarók szavára nem hallgat, maga pedig öszvedugott kézzel nem mozdít, akarám mondani, mozdítja-elő a' hon javát. A' felső osztály divatnevelését Ásmodi segédével ugy megráznám, hogy arról minden külföldi majomszokás, idegen begyes pávatoll, gouvernante lefoszolja, 's csupán a' nemzeti ép anyag és a' rajta alig serkedő józanság szellempelyhei maradjanak.

Másodszor, mi a' társalgási divatot illeti, elég kegyetlen lennék mind a' három osztályunkét gyököstül kitépni, fölgujtani, 's még hamvait is ellengetni a' szelek szárnyain; a' mostani feszelgés, idéltlen gépiség, nyelvünket gyilkoló harmadik személyben-beszélés helyett az egyszerűszép természet utján-járást, 's jó őseink által keletről hozott édes Te-t hoznám divatba.

Harmadszor: az ét-divatról is szólljunk valamit. Megvallom, nagyobb balgaságot nem képzelek, mint tömérdek pénzen tengertulról hozatni bizonyos keserű, mérges növényt, 's csak azon okból, hogy megint tömérdek pénzen, megint tengertulról édesítőt is szállíttassunk hozzá. És miért mindezeket? hogy csemegézzünk roszul; mert az ám a' divat, ugy tesznek a' nagy urak, punctum.

Negyedszer: mi a' viseletbeli divatot illeti: itt már davalaghiri lesz ostobaságom; halljuk csak! Én a' mai, valamennyi kül- és belföldi divatlap által behozott divatviseletet egész magyar birodalomból irgalom nélkül szekerre rakatnám, 's mindenható gőzönyeken éppen Parisba, amaz, egész világ fölött hatalmas parancsokat osztogató, divatárus hölgyek udvarára röppíteném. — Ott máglyát raknék belőle, 's valamennyi divatkoholót lángölőbe záratnám, hogy szabadulna már meg valahára a' föld legnagyobb 's kegyetlenebb zsarnokától.

Ötödször: mi a' gazzasszonysági divatot nézi: o már arról igazán.....

„Jaj, jaj, jaj! segítség! ne tépjének olyan irgalmatlanul, kegyelem az Istenért lelkeim! inkább visszamondok, inkább meghazudtolok mindent!“ ...

Ne csak képzeljétek szép olvasónőim, míg a' fölebbi sorokat nagy pathosszal elszavalám irasztalom előtt, 's már tovább ügyekvéim füzni eredeti gondolatimat, lánytestvéreim két barátnéjokkal hátul kerülének, 's jól megránezigálák fürteimet, 'ostoba firkám ért' — mint ők nevezék, 's pedig az egész szépnem nevében. Meg kelle igérenem esküvel, hogy divatról elfogult agyam után soha, soha nem fogok írni; mert azzal, mint mondák, magam- 's a' szerkező urnak kipótolhatlan kárt okozok: engem meggombostüznek, firkám' széttépik; a' kegyed lapját, mint corpus delictit, előégetik, 's odahagyják. Illy érezhető okoknak nem engedni, bátorság lett volna; — és itt historiája, miért szakítám-félbe az 5-ik pontnál megkezdett cikkemet, 's miért folyamodom idegen íróhoz, hogy az ő vállaira támaszkodva, ne enfejem után beszéljem-el: „millyennek kellene lenni a' divatnak lányaink között?“ Mert lám, ha már egyszer megtelt czinegefogóm divateszmékkal, akármi áron ki kell öntenem; 's ha megtéptek, a' kölesöt visszaadnom — de olly nemesen, 's lovagi szellemmel, millyen csak kitelhetik egy gyöngéd 's titeket érdem szerint tisztelni tudó ifjútól. — A' dologra!

A' lányoknak, mint mondják vagy mondhatnák, olyyaknak kellene lenniök, mint sok dolog a' világon, hogy legyenek is, 's egyszersmind ne is legyenek. Lennének a' leányok olyanok mint a' hó, olly tiszták; 's viszont ne mint a' hó, ne olly hidegek 's ne olly könnyen olvadók; — csillagkáknak kellene lenniök, olly világlók-fényesek-, 's földfelettieknek; megint nem csillagkáknak: estve éppen nem illenék láttatni magukat. Olyyaknak kellene lenniök, mint a' jó schweiczi sajt: gyöngéd-, 's mégis csipősöknek; és viszont nem mint a' jó schweiczi sajt, nem kellene annyi szemöknek lenni. Lennének tavaszibolyák: szende-, alázatosak; 's ismét ne tavaszibolyák: ne csupán völgy- 's havas-rejteken illatozók. Halacskáknak kellene lenniök, olly hallgatóknak; 's ismét nem halacskáknak, nem mindig csak felületen maradniok. Olyyaknak kellene lenniök, mint a' citrom, keblökbe rejtök egy saját csillagukat; 's megint nem olyyaknak mint a' citrom, nem keseritök senki életét. Lennének tiszta gyertyácskák, mellyek világukat csak házi körben engedik fényleni; 's viszont ne tiszta gyertyácskák, csillámuk által önmagukat fölemésztök. Olyyaknak kellene lenniök mint az imakönyv, melly nemcsak vasárnap kerül szentházba; és ismét nem olyyaknak, mint az imakönyv: aranymetszet-, feszes váll-, 's fényes csatokkal ékesített... Így, kedves lánykám, ezer dolgot sorolhatnék-elő, millyekké kellene lennetek, 's egyszersmind nem lennetek; hanem mindent egybeszorítva, csupán azt mondom: legyetek olyanok, mint a' lányok, tudniüllik: millyenek azok voltak; 's viszont ne legyetek olyak, mint a' lányok, t. i. a' millyenek most.

Nektek nem szabad hasonlónak lenni amaz építettöhez, ki hiába való fénylakot emel országút mellé, hanem ahoz, ki a' lakosok haszonédekéreké rakat épületet. *(Vége következik.)*

A' méh. — (Oláh monda.) Oláh monda szerint a' méh ez előtt nem fekete, hanem fehér volt. Azért hívják e' nyelven még most is albinának (*αλβυρα*) fehérnek. — Midön Isten e' világot teremteni akará, a' méhet, okossága miatt az ördöghöz küldé ettől megkérdezni, jobb-e egy napot te-

remteni, vagy többet? A' méh ment, 's javaslatát elmondá az ördögnek, és ravaszul ennek fejére ült. Midőn az ördög e' megbizást hallá, tanácskozik magával, hogy azt okosan meggondolja, 's így szólla magában: „ha több nap lenne, nem volna jó; mert heve túl haladhatná a' pokol lángjait, 's az emberek nem rettegnének többé tőle. — És — folytatá ismét — nem lenne jó, ha több nap volna; mert az éjt nappallá világíthatnák, 's cselekvésének a' földön vége volna. — Így beszélvén, felkiálta: jobb, ha csak egy nap van!“ — Ezzel a' méh el akart távozni az ördög fejéről, 's fölemelkedvén zugni kezdett; akkor megismeré az ördög, hogy fején ült, 's megleste őt. Haragra gyulva e' fölött, olly keményen rá vágott testére ostorával, hogy egészen megfeketedék. — E' csapástól ered a' méh mostani elvált alakja is.

SZÁNKY KÁROLY.

EMLEKMONDÁS.

Intés.

Mit mond felőled a' világ,
Ne gondolj szer fölött vele.
Örülj, ha jót a' jók, 's valót;
Ha roszt a' rosz 's nem valót,
Törd és ne szólj. Ha szóllsz, felőled
Még többet mond, és mérgesebben.

KAZINCZY FERENCZ.

Barátság. — Szeretjük azokat, kiket a' sors közelünkbe vetett a' nélkül, hogy lelki értékükről bizonyosak legyünk: de barátságunkat 's becsülésünket csak az bírhatja, kinek nemes lelkében fényes jövődő esirája sarjad.

B. JÓSIKA M. — után M.

Az élet egy kellemesen ható ének, mellyben egy hang a' másikat váltja, a' keményebbet lágyabb, a' lágyat szelid. Az élet semmiből támad-fel, a' hang láthatlan szárnyakon semmiből repül-ki, 's mint az élet ismét semmivé lesz.

KOVACSÓCZI után M. N.

Harmatcseppek. Az önelmőség szokásai megkövesült gondolatok 's érzések.

Ábránd a' szerelemnek az, mi a' léghajónak a' gözszesz, melly azt a' földről fölemeli.

CSEBBI.

Tréfarejtvény.

A' kerek földgömbnek myriad embere
Számos szenvedésim ezernyi mestere.
Évenként kinozzák anyámat földészek,
Naponként iparral érdemlik művészek.
Én mindenik házban kívánt vendég vagyok,
'S engem meg nem vetnek a' dús országnagyok:
De a' szegény pórok hátamon paczkáznak,
Ninesen nyugtom tőlek, míg szemeim vannak.
Egy leucsemalomban anyagom megőrlik
Végre lamvaim bőr zacskóba tetemetik

K. H. K. J.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.